

Sygnatura akt: V K 409/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Cezary Jankowski

Protokolant: Anna Sobańska

z udziałem prokuratora: Huberta Gózdź

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2018 roku sprawy przeciwko:

1. B. O. – synowi M. i J. z domu S.,

urodzonego (...) w S.

2. A. R. – synowi M. i E. z domu B.,

urodzonego (...) w S.

oskarżonym o to, że:

17 lutego 2018 roku w S. przy ulicy (...), działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, dokonali pobicia A. M. poprzez uderzanie pięściami i kopanie nogami po całym ciele pokrzywdzonego w wyniku czego narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

I. oskarżonych B. O. i A. R. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i na mocy art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonych B. O. i A. R. na okres próby w wymiarze 3 (trzech) lat,

II. na mocy art. 67 § 3 kk orzeka od każdego z oskarżonych świadczenie pieniężne w wysokości 1000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

III. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od każdego z oskarżonych na rzecz A. M. nawiązkę w kwocie 1000 (jednego tysiąca) złotych z obowiązkiem wypłaty w terminie nie późniejszym niż 6 miesięcy licząc od dnia uprawomocnienia się wyroku,

IV. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 629 kpk oraz na podstawie art. 1, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w części przypadającej na każdego z nich w tym każdemu z nich wymierza opłatę w kwocie 100 (stu) złotych.

Sygnatura akt: V K 409/18

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie ustalono, co następuje:

7 lutego 2018 roku w godzinach nocnych pokrzywdzony A. M. przebywał w S. przy ulicy (...) w rejonie sklepu (...). Tam został zaatakowany przez oskarżonych B. O. oraz A. R. oraz trzeciego nieustalonego mężczyznę, którzy uderzali go pięściami i kopali nogami po całym ciele. Zdarzenie to zostało zarejestrowane przez kamerę monitorującą ten obszar. Sprawcy po pobiciu pokrzywdzonego wsiedli do samochodu marki A. odjeżdżając z miejsca zdarzenia. Pościg za tym autem podjęli policjanci, ale samochód ten utracili z pola widzenia - w rejonie osiedla (...) w S.. W oparciu o numery rejestracyjne tego auta ustalono, iż wskazanego wieczora użytkowali je oskarżeni B. O. i A. R.. Pokrzywdzony jeszcze tego samego wieczora powrócił do domu. W mieszkaniu była obecna jego małżonka - J. M., która zauważyła na ciele pokrzywdzonego ślady pobicia. Oskarżeni B. O. i A. R. przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu - pobicia A. M. i odmówili składania wyjaśnień.

Dowód:

- notatka urzędowa - k. 1,
- zeznania A. M. – k. 3, 4,
- zeznania J. M. – k. 7-9, 30,
- materiał fotograficzny – k. 11 -14,
- zeznania W. G. – k. 15, 16,
- zeznania E. R. – k. 18, 19,
- protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 33, 34,
- zeznania T. G. – k. 36, 37,
- protokoły oględzin zapisu z nośników wideo wraz z materiałem fotograficznym – k.40 -45,
- 49 – 55,
- zeznania S. C. – k. 70,
- wyjaśnienia B. O. – k. 78,
- wyjaśnienia A. R. – k. 91.

Przedstawiony stan faktyczny ustalono na podstawie powyżej przywołanych dowodów tak dokumentarnych jak i osobowych, to jest zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych. Zdaniem sądu dowody z dokumentów - w tym z zapisów wideo zasługują w pełni na uwzględnienie, pozbawione są takich elementów, które wskazywałyby na ich niewiarygodność czy nieprawdziwość. Także relacje świadków należy uznać za w pełni wiarygodne, albowiem nic nie wskazuje na to, aby świadkowie złożyli zeznania fałszywe, nieodzwierciedlające rzeczywistości. Wyjaśnienia oskarżonych, którzy przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu w pełni korespondują z zebrany w tej sprawie materiałem dowodowym i w taki zakresie posłużyły do rekonstrukcji przedmiotowego zdarzenia.

B. O. nie była karany, jest on uczniem liceum ogólnokształconego, pozostaje na utrzymaniu swoich rodziców.

Dowód:

- dane wskazane przez oskarżonego co do swojej osoby – k. 78,
- dane osobopoznawcze – k. 79,
- dane o karalności – 72.

A. R. nie była karany, aktualnie jest osoba bezrobotną, pozostaje na utrzymaniu swoich rodziców.

Dowód:

- dane wskazane przez oskarżonego co do swojej osoby – k. 91,

- dane osobopoznawcze – k. 92,

- dane o karalności – 73.

Przepis art. 158 § 1 kk penalizuje między innymi te zachowania, które polegają wzięciu udziału w pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk (wywołania ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu) z sankcją kary pozbawienia wolności do lat 3. Z kolei przepis art. 57a § 1 kk przewiduje zaostrzenie kary w przypadku popełnienia przez sprawcę występku o charakterze chuligańskim. Występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego (art. 115 § 21 kk).

Kierując się zaprezentowaną oceną dowodów w uwarunkowaniu przepisów art. 158 § 1 kk i art. 57a § 1 kk sąd uznał sprawstwo i winę oskarżonych w zakresie tego, że: 17 lutego 2018 roku w S. przy ulicy (...), działając publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, dokonali pobicia A. M. poprzez uderzanie pięściami i kopanie nogami po całym ciele pokrzywdzonego w wyniku czego narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, tj. popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

Zachowanie oskarżonych było bezprawne i zawinione, albowiem w realiach niniejszej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłaczające bezprawność karną czynu lub winę sprawców.

Na mocy art. 66 § 1 i 2 kk art. 67 § 1 kk sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec obu oskarżonych na okres próby w wymiarze 3 lat, w oparciu o przepis art. 67 § 3 kk orzeczono wobec oskarżonych - od każdego z nich - świadczenie pieniężne w wysokości 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, na podstawie art. 67 § 3 kk orzeczono od oskarżonych - od każdego z nich - na rzecz A. M. nawiazkę w kwocie po 1000 złotych z obowiązkiem wypłaty ich w terminie nie późniejszym niż 6 miesięcy licząc od dnia uprawomocnienia się wyroku. Powyżej wskazane rozstrzygnięcie, co do wskazania terminu uciszenia nawiazki w określonym terminie jak wyżej, znajduje swoje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego - Izby Karnej z dnia 27 czerwca 2012 r. wydanego w sprawie V KK 169/12 z tezą, iż przypadku obowiązku naprawienia szkody orzecanego jako środek karny (art. 46 § 1 KK) lub środek probacyjny (art. 67 § 3 KK oraz art. 72 § 2 KK) przedmiotem uzgodnienia określonego w art. 335 § 1 KPK jest także sposób i termin wykonania tego obowiązku (System Informacji Prawnej Legalis), choć podnieść należy, iż stanowiska komentatorów co do tego są rozbieżne wskazujące na potrzebę terminowości określenia takiego obowiązku jak i również na brak takiej potrzeby. Zdaniem sądu nie jest wyjściem poza ramy obowiązujących przepisów wskazanie przez sąd terminu, co do określenia realizacji wymienionego obowiązku, skoro z natury rzeczy winny one zostać spełnione przed upływem okresu próby określonego rozstrzygnięciem sądu (termin dokonania zapłaty odszkodowania lub innego wynagrodzenia szkody powinien upływać przed końcem okresu próby - Komentarz do kk - Stefański - System Informacji Prawnej Legalis).

Sąd uznał, że wina oskarżonych i społeczna szkodliwość przypisanego im czynu nie są znaczne, co można wnioskować z postawy pokrzywdzonego, który nie był zainteresowany prowadzeniem postępowania karnego przeciwko oskarżonym, a z kolei oskarżeni odmówili składania wyjaśnień w tej sprawie, z czego można wyinterpretować, iż strony nie chciały ujawnić okoliczności mogących wskazywać na motywy działania oskarżonych.

Sąd uznał, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonych, będą oni przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią przestępstwa. Taki wniosek w pełni uzasadniony jest wcześniejszym niekolidującym z prawem sposobem ich życia, każe też przyjąć, iż przedmiotowy czyn w dotychczasowym życiu oskarżonych stanowił jedynie odosobniony incydent i oskarżeni będą przestrzegać porządku prawnego. Oskarżeni nie byli dotychczas karani.

Orzekając o warunkowym umorzeniu postępowania Sąd miał na względzie przede wszystkim cele prewencyjne i wychowawcze. Sąd orzekł o warunkowym umorzeniu postępowania karnego na okres próby w wymiarze 3 lat. W ocenie sądu zastosowany okres próby będzie odpowiedni do tego, by oskarżeni gruntownie przemyśleli swoje postępowanie i swoją postawą wykazywali poszanowanie porządku prawnego.

Orzeczenie wobec oskarżonych świadczenia pieniężnego w kwotach po 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ma na celu wzmożenie wobec oskarżonych funkcji wychowawczo - poprawczej tego rozstrzygnięcia. Orzeczenie nawiązek na rzecz A. M. ma charakter kompensacyjny wobec pokrzywdzenia go popełnionym przez oskarżonych przestępstwem.

Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 629 kpk oraz na podstawie art. 1, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w części przypadającej na każdego z nich, w tym każdemu z nich wymierzono kwotę 100 złotych tytułem opłaty, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych do zwolnienia od uiszczenia tych należności.

SSR Cezary Jankowski